

KONÍČCI PRO RADOST

koňskou hlavu, tak nemáme kde. V zahraničí? Hm, tak si ji ušijeme sami... S Jitkou Zemanovou a dalšími kolegyněmi se intenzivně zkoušel ten správný střih a postup při šití. A když se nám to povedlo, zaregistrovali jsme ochrannou značku, připravili web s katalogem nabídky a máme spoustu dalších koňských nápadů...

Jitka Zemanová: Dostaly jsme zadání, a protože ve firmě nemáme nouzi o šikovné ženy, pustily jsme se do ruční práce. Tvoříme, šijeme a dva tři měsíce trvalo, než jsme vymodelovaly ten správný tvar a vytvořily první prototypy koňské hlavy. Důležité bylo sehnat látky, tak, aby imitovaly vzhled koňské srsti, aby seděla kvalita a odpovídala také cena. Naše předlohy finálního výrobku byly pracné, diskutovalo se, zkoušelo... Museli jsme nakoupit vhodné šicí stroje, šije se částečně i ručně.

Nejde jen o tvar hlavy, ale správnou výplň, detaily očí, barvy... Ve chvíli, kdy jsme si ověřily vlastní originální střih a koňská hlavička vypadala tak, jak jsme si přáli, kontaktovali jsme domov sv. Anežky v Týně a sociální podnik Madlenka v Písku. Tam se začalo se sériovou výrobou a s doplňky. Protože v těchto dílnách pracují klienti, kteří třeba mají zhoršenou motorickou dovednost, snažili jsme se, aby střihy a provedení zakázek dokázali zvládnout. Střih hlavy sice trochu náročný je, nicméně vše funguje na jedničku a z dílen vycházejí perfektní výrobky, koníčky jsou k zamilování.

Vlastně musím říct, že jsem zpočátku nevěřila, že to všechno klapne. Ale dnes už ano, obdivuji Ivu Jačkovou, že dá vždycky každému nápadu tu správnou dynamiku. Když navštívíme Madlenku v Písku, vidíme, jak jsou tam nadšení, že můžou koníky šít a jaká je to pro ně motivace. Tvořit věci, které někoho potěší, je pro všechny zúčastněné radostná práce.

Dětský svět je plný fantazie!

V dřívějších dobách byl koník obvyklá hračka. Pánové i dámy se pohybovali na koních běžně, a děti samozřejmě napodobovaly styl jízdy na koni. Ať už byl kůň houpací, anebo koňská dřevěná hlava na tyčce, jakou máme na mysli dnes. To všechno je dobré, děti se zábavnou formou učí poznávat svět zvířat, učí se etice, studují život svého kamaráda. Děvčátka se totiž díky své hračce samozřejmě začínají zajímat o koňský sport, chtějí vědět víc, také o povaze, potřebách koně, zajímají se o koňská plemena a podobně.

A tak ve chvíli, kdy skončí „hrací“ období péče o koníka, česání a zaplétání hřívy, krmení a výměna ohlávek, nastává období sportovní. Jakmile osedlá první holčička ve třídě koníka, další se přidají.

S Ivanou Jačkovou a Jitkou Zemanovou jsme si povídaly o realizaci nápadu, který přinese hodně radosti. Jsem si tím jistá. Jestli máte v rodině malou či jen trochu větší slečnu, možná vám brzy přibude nový člen domácnosti.

Kůň! Ale nebojte se, tenhle koník vám starosti nepřidělá. Hobík je totiž roztomilá koňská hlava na tyčce – obdoba historické dětské hračky. Není už dřevěná, je šitá ve tvaru opravdové koňské hlavy a je povýšena na kamaráda, se kterým chodíte běhat, skákat a trénovat, sama nebo v partě kamarádek. O koníka se pečlivě staráte... a možná se brzy na Hluboké zúčastníte Hobíkových závodů na soutěžní dráze...

Tedy, pokud jste holčička mezi 5 – 18 lety.

Hlubocký sociální podnik Recourse díky invenci Ivany Jačkové a díky šikovnosti zaměstnankyň právě uvádí na trh moc pěknou novinku.

Značka je na světě, seznamte nás! Odkud přišel nápad, abyste se ujali výroby hračky pro holčičky?

Ivana Jačková: Vlastně nás inspirovala devítiletá dcera. Ráda jezdí na koni – opravdovém, živém – a hobíci ji pochopitelně zaujaly. Viděla na internetu dívčí sport, který je oblíbený ve Finsku a rozšiřuje se v Německu a jinde. Zjistili jsme, že když bychom chtěli koupit hobbyhorsingovou

Víte, že vám závidím? Být u zrodu hračky, navrhovat doplňky, to je inspirativní. Vy si tu s kolegyněmi prostě hrajete, za to snad ani nemůžete chtít plat.

Je pravda, že nás to hodně baví. Malá Theuška nám ukazuje figle vázání ohlávky a podobná tajemství. Protože jezdí na skutečném koni, má praktickou stránku věci v malíčku: Takhle je to správně a takhle špatně! Kokarda patří na levou stranu ohlávky. Takže detaily máme vychytané, aby nás někdo nekritizoval za neznalost.

Samotné holčičky jsou inspirací, přemýšlejí, jaké plemeno koně by chtěly, co je pro něj typické a podobně. Proto jsme ještě dohodli spolupráci s výtvarnicí Šárkou Rubickovou, která by koničky „doladila“ kresbou na látku – různé puntíky potřebujeme třeba u grošáků. Další detaily by šly koníkům „přimalovat“.

A ty skvělé doplňky, co ještě ke koničkovi patří...

Všimli jsme si, že holčičky bývají tvořivé, samy si vyrábějí doplňky, koničky zdobí a starají se o ně. Jsou schopné si pro ně obstarat i seno. Děvčátka tedy u nás dostanou ke koničkovi batůžek na konika, aby se neošoupal a mohl cestovat se svou jezdčyní, kam libo, také sáček s pamlsky.

Dobroty v sáčku jsou z filcu: hruška, jablko, keksík, salátová okurka, cuketka, mrkev. Tedy zdravé pamlsky, které koni neublíží. Jsou buď placaté, nebo tvarované a šije nám je Domov sv. Těně.

Děti chtějí svému kamarádovi dopřát plnohodnotný život. Takže v dětském pokojíku najdete stání s dvěma koníky, protože jeden dobře běhá a druhý zase dobře skáče a vlastně jednomu koníkovi by bylo smutno. Anebo je tam maminka kobyłka s hříbátkem. Začínáme totiž vyrábět i hříbátka, jsou vhodnější pro

úplně malé holčičky, jsou menší a lehčí. V plánu ještě máme hlavy koníků v trochu variabilních verzích, podle znaků koňských ras. Jsou rozdílní například podle tvaru nosu, někteří tuponosí, jiní více prohnutí v profilu. Samozřejmě chystáme českého kladrubskeho koně a arabského hřebce, fríského koně...

Kromě koňských hlav děláme také čabraky – to jsou takové ty „čepičky“ na koňskou hlavu i s ušima, můžou být z brokátu pro arabské koně, nebo háčkované, s cinglárky. Ohlávky, různé dečky a další doplňky.

Jak víme, v některých zemích už jsou hobby koníci rozšíření, v Čechách se začínají objevovat...

Hra s hobičkem má víc efektů, myslím, že nejlepší je ten, že děti s tím koničkem jdou ven, říká Jitka Zemanová. A nacvičují kroky a skoky, které jsou předepsané třeba pro parkúr. Různé vysoké překážky, přesně určená dráha, má to svá pravidla, a to všechno ony musí zvládnout, včetně jakési „choreografie“ svého závodu. A to už je motivace, která začíná bavit i větší dívenky. Skáčkou docela vysoké překážky, překonání výšky s koňskou hlavičkou na tyči je docela náročné, chce to trénink a šikovnost.

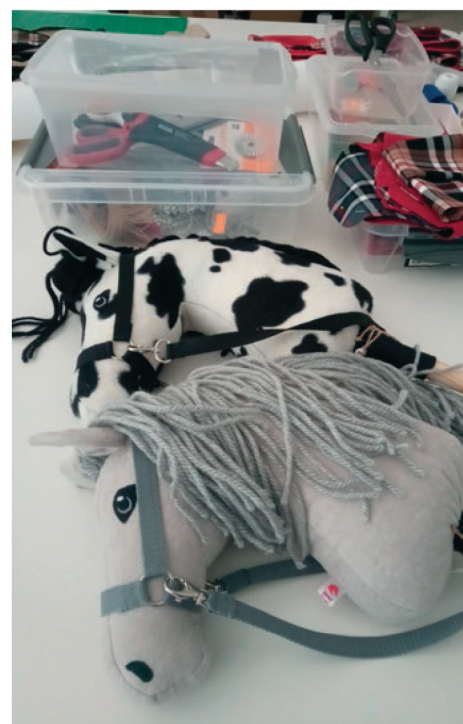
Věříme, že zájem poroste. Ve Finsku skáčkou i skoro dospělé dívky, pro ně už je to záležitost sportovní, snaží se napodobit eleganci pohybu koně. Živá jezdčyně a neživý kůň – někdy je pohled na závodnici opravdu sugestivní, jakoby oba spolu splynuli. Svou roli hraje fantazie dívky a diváka. Tohle je velké plus, které u ostatních sportů nenajdete.

Myslíme si, že třeba Hluboká bude inspirací pro vznik dalších klubů majitelek hobiček, vysvětluje Iva Jačková. Moje dcera jezdí nejen na živém koníku, ale ve volném čase i na hobičkách,

a už má kolem sebe pár dalších děvčátek, které to baví. Mají vytvořené překážky v herně v přízemí naší firmy v domě Podzámčí. Venkovní sportoviště, aréna, kde se bude provozovat hobby horsing, a kam si mohou přijít zaskákat i další děti, se brzy otevře na louce za špuntáři ve Sportovním areálu. A současně zakládáme klub Hobby horsingu na Hluboké, abychom mohli začít pořádat závody.

Každý váš koník jde k nové majitelce se svou průvodkou.

Na ní má své jméno – ale to si holčička může změnit podle svého přání. Podle barvy a dalších znaků uvedeme, že je to například anglický plnokrevník. Napíšeme krátkou charakteristiku

jakou má kůň povahu a jak je třeba s ním zacházet, a že už se těší na svou novou jezdkyňu. Dostane také kokardu, kterou koně dostávají v soutěžích, jako doklad svého úspěchu.

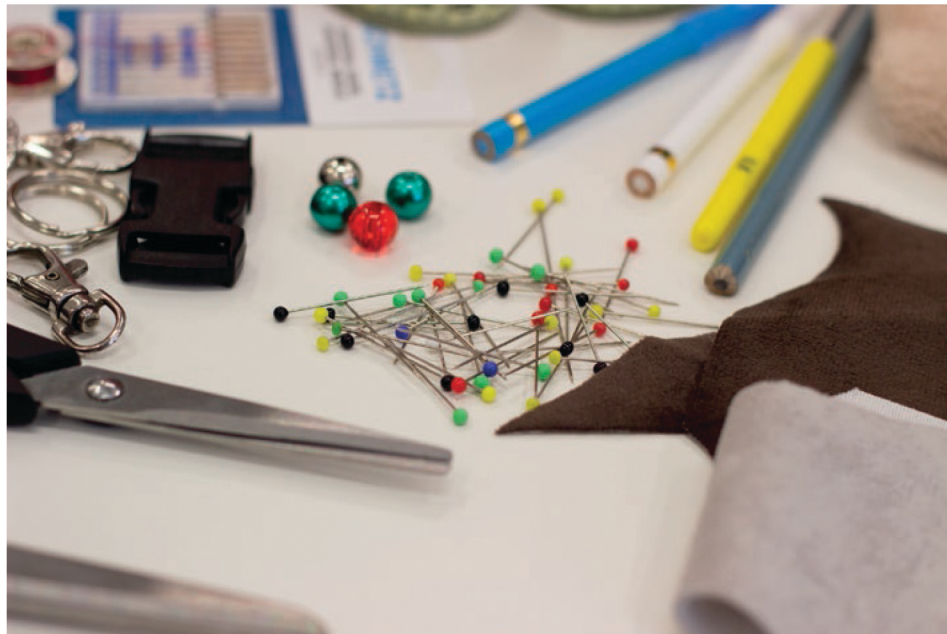
Koníky z vaší dílny čeká zřejmě pěkná budoucnost.

To doufáme. Máme radost také z toho, že jejich prodejem navíc podpoříme prospěšný projekt. Fondu Bezbarier.eu věnujeme z každého prodaného koníčka celý výtěžek, za který se hobik prodá. Fond spolupracuje s malými lokálními projekty, které podporuje v jejich

činnostech. Jedním z jeho cílů je pomoci handicapovaným, aby byli plně začleněni do společnosti. Podporuje ty, kteří to potřebují, aby jim pomohl najít směr pro další životní kroky.

Přeju úspěch a přece jen se přimlouvám, zkuste ještě něco tak hezkého jako jsou hobíci vymyslet pro chlapečky...

*Výrobce: Recourse Sociální podnik
Hluboká nad Vltavou
juhi.cz*

HRAČKA V ŽIVOTĚ DÍTĚTE

Většina her potřebuje materiální předmět – hmotný předmět, ať již skutečnou věc z okolí dítěte, nebo předmět pro hru speciálně určený – hračku. Hračka jednak pomáhá dítěti vytvářet představované podmínky ve hře tím, že odráží v realistické nebo stylizované formě svět, v němž dítě žije, jednak motivuje jeho činnost tak, aby se v ní mohlo plně a všestranně projevit a využít. Hra s dobrou hračkou podněcuje fantazii dítěte a tvořivé myšlení, podporuje tělesný rozvoj a připravuje na společenský život s ostatními lidmi.

Zvláštní místo mezi hračkami v tomto smyslu mají hračky vyrobené v duchu národních tradic, které nacházíme v různých obměnách téměř ve všech kulturách a jež svou podobu prakticky nemění. Jejich prostý půvab a jednoduchost použití upoutává děti dnes stejně jako kdysi. Tyto hračky jsou prověřeny životní zkušeností mnoha generací a jejich „výchovnost“ je přirozená a přesvědčivá. Obava, že pro dnešní děti jsou příliš jednoduché a skromné, určitě není na místě. Naopak v současném přetechizovaném světě vyvolává příjemnou, uklidňující atmosféru, posilují intimitu a důvěryhodnost prostředí.

MIŠURCOVÁ, V. a kol. Hra a hračka v životě dítěte. SPN, 1989, OPRAVILOVÁ, E. Rok v mateřské škole. Portál, 2003

Jestli se vám stýská po dostihové minulosti na Podskalské louce, jestli nemáte finance na to, abyste si pořídili koně, nezoufejte. Blýská se na lepší časy. Krásně si zaspoutujete i na oři dřevěném. V hlubockém provedení má koník i krásnou tvarovanou hlavu z plyšové látky připomínající koňskou kůži. Nová sportovně zábavná disciplína, která má hlavně ve Finsku desetitisíce příznivců, se rozšiřuje do světa. Její popularita stoupá – také u nás na Hluboké.

Hobby horsing znamená napodobování jezdeckých disciplín. Jako pomůcku k tomu používáte klasickou dětskou hračku minulých století: koňskou hlavu na tyčce od koštěte. Tuhle disciplínu s „dřevěným koněm mezi nohama“ proslavil dokument Hobbyhorse Revolution finské režisérky Selmy Vilhunenové. Začátky zajímavého sportu sahají až na začátek tisíciletí.

Je to skvělá holčičí zábava. „Jezdkyně“ soutěží v disciplínách a na podobných sportovištích jako živí koně. Drezúra, parkur, napodobení koňských kroků, klusu, běhu. Je to fenomén hry a legrace, dívčí sport, kde se body udělují za styl a figury. Ve Finsku má hobby horsing i díky zmíněnému dokumentu největší členskou základnu, pořádají tady každý rok národní šampionáty. V Helsinkách se během jezdeckého festivalu přidružených soutěží v hobby horsingu účastní až na 5000 lidí.

Pokud vidíte tenhle sport poprvé, možná vám přijde bizarní, nepochopitelné, že třeba i sedmnáctileté dívky předvádějí jízdu na koni, jako by uvěřily, že jejich dřevěný kůň je živý.

Ony ale dobře vědí, že živý není. Přesto se s dřevěným koníkem cítí podobně sešrané jako se skutečným zvířetem. Některé si svého koně vyrábí doma. Výroba dřevěných konů s vycpanou hlavou je důležitou

součástí hobby horsingu. Dívky dávají svým výtvorům jména podobná jako u živých koní, podobu plnokrevníků podle koňských plemen.

A hlavně: hobby horsing je o sportovních výkonech. Překážky na parkurové dráze překonávají dívky podle věku až do výšky 1,2 metru. Je potřeba trochu gymnastického talentu, obratnosti, představivosti a předvedení iluze běhu jezdkyňe s jezdcem.

Skvělý nový sport, který přinutí děti se hýbat a vytáhne je na zahradu a ven. Ani ostýchavé dívenky, ani ty s kily navíc nejsou diskriminovány. Mají ke sportování svého společníka – koníka. A ostatní kamarádky se stejným zájmem.

Největší skupinu mezi aktivními členy komunity hobby horsingu tvoří dívky mezi 10 a 18 lety. Je to téměř výlučně holčičí záležitost, což si ale mnohdy dívky i trenérky pochvalují: nejsou tu žádní kluci, kteří radí nebo poroučejí, jak se co má dělat.

A co je možná to nejdůležitější? Koníci, kterým se dívky věnují, v nich nevbuzují nezdravé představy o životě, jako třeba hra s panenkou Barbie. Tady není důležitá krása, útlý pas a dlouhé nohy, ani touha vzít si za muže bohatého prince. Komunita kolem koníků, a tolerance, která mezi dívkami panuje, pomohla leckteré z nich překonat těžké životní situace. Je to vlastně terapie a má nečekaně silné účinky. Posílí tělo, ale i duši. Pomáhá, když si od starostí můžete jen tak odběhnout a zaskákat si v lese s kamarádkami.

Hobby horsing už překročil hranice severské země a šíří se světem. Lze ho počítat mezi sporty, není to jen hra pro děti. Tuto aktivitu totiž zaštiťuje i finská jezdecká organizace.

Tak ať nám dřevění koně hezky skáčou!